

– Mit csinálsz Katóka? – szörnyülködik édesanyja – A pirosító nem való a ruhára, sem a tenyérre, sem a hajra. A pirosító csak az arcra való.

– Csak az arcra? – csodálkozik Katóka értetlenül. – Miért csak az arcra?

Nem fér kicsi fejébe, hogy miért csak az arcot szokás pirosítani s miért nem más egyebet is. Katóka gyermek. Nem érti.

De mi rajta keresztül egyszerre megértjük a gyermeki népek lelkét, akik – akárcsak Katóka – pirosra, kékre festik egész testüket, hogy szebbek legyenek.

1933. január 20., péntek, 6. old.

Képek az utcáról

Budapest vándorol. Minden második-harmadik üzlet költözködik. Hol csak a szomszédos házba megy kisebb bolthelyiségbe, hol a szomszédos utcába, hol valamelyik szomszédos kerületbe. A város átcsoportosul. Teljesen megváltozik a képe. Ha valaki hetekig nem járt valamely környéken, mostanában bajosan ismer rá a valamikor „jól ismert” tájékra. Azelőtt tudtuk, hogy ez vagy az a bolt ezen vagy azon a sarkon van. Olyan volt ez számunkra, mint a bizonyosság. Egy-egy környék jellegét a jól ismert boltok adták meg.

Ma, nap-nap után újabb meglepetések érnek bennünket. Sokszor úgy érezzük, hogy idegen városban járunk.

•

Délben a hídon oldalkocsis motorkerékpár robog rettentő robajjal, eszeveszett gyorsasággal. Az oldalkocsiban lobogó hajú fiatal leány hápog az éles hideg levegőben.

A motorkerékpár vezetőjén vastag szemüveg. Szája, álla széles, vérvörös kendőbe van bugyolálva. Fején bőrsapka. Testén nyakigláb bőrruha.

Olyan ez a kép, mintha valami álarcos leányrabló rohanna az üldözői elől, ungon-berken át, vagy mintha valami emberszabású majom futna rablott nőstényével az őserdőben. Pedig nyilván csak holmi sietős útja lehet a fiatal párnak.

Úgy látszik, fejlődéstörténeti emlékek még a legpolgárabb életben is kísértének. Már régesrég megszűnt az ősi élet, de külsőleg még mindig gyakran utánozzuk az ősi mozdulatokat. Akárcsak a kutya, amelyik még a szobában is ugyanazzal a mozdulattal helyezkedik el szőnyeg-fekhelyén, mint valamikor a pusztában.

1933. február 2., csütörtök, 6. old.

Pesti utca

Atavaszi szél végigszáguld a budai hegyeken. Rázza a fákat, zörgeti a tar gallyakat. Lenget, lobogtat mindent.

Négyéves kislány bandukol hegynek fölfelé, szél ellenében, az édesanyjával. Küszködnek a széllel. Nehéz a járás. Alig-alig haladnak előre. Kimelegszenek.

A kislány hirtelen megáll, s öklét rázva, dühösen ezt mondja:

– Mindjárt hozok köteleket, s összekötözöm a fákat, hogy ne fújjon a szél.

•

A társaskocsi megáll a megállóhelynél. Két úr készül felszállani. Két idősebb úr, prémgalléros bundában. Jó ismerősök. Valószínűleg ugyanabban a hivatalban dolgoznak. Talán egyforma rangban is vannak. Mindkettő méltóságos úr. Mindenesetre tisztelik-becsülik egymást. Kissé jobban is a kelleténél. Ez kitérül abból, hogy egyik sem akar felszállani a másik előtt.

– Parancsolj, kérlek – előzködik az egyik.

– Nem, nem, te parancsolj – szabódik a másik.

– Szó sincs róla, csak te utánad – makacskodik az egyik.